

Dä Kirchbirch

Ach watt hodde mer Pute Freud,
un keene hät et ens bereut.
Wenn Schnie gefalle über Näht
un all de Stroße wieß jemäht.

Flök us`em Schopp dä Schlitt,
un jeloofe wat et jitt.
Möt alle Mann nom Kirchbirch hin,
blos no rutsche stung dä Senn.

Om Buch, em setze un zo zwett,
alleen und och ens öm de Wett.
Jökde mer dä Birch eraff,
bis an de Bach un en dä Jraf.

Mathjö kom öm Sank ze streue,
dat dit hä äver flöck bereue.
Hä kom blos bis nom Spritzehus,
senge LKW dä broch do us.

Befür hä rutschde weil et jlatt.
Bej dem Tös noch en dä Jaad.
Drihte hä sech langsam öm un jüt,
Jas domöt hä heel op Heem an küt.

Em Summer woar et och en Ploch,
dä Birch janz stiel do für onges loch.
Möm Rad erop mer bis Friedese koam,
do woar mer heftich henge Ohm.

Eraff möm Rad da woar verröck,
kneggebleech, weil et su flöck.
Joch mer bis über de Bach eruß,
am alde Maat woar dann ijech Schluß.

Wä bej Friedese de Kurv net kritt,
joch dem Prick en de Heck un litt.
Möm Rad töche Ääpel und de Muure,
kunnt blos noch us em Loof do luure.

Oder do, wo Lützler hät jebood,
jing et direk un zapperlot.
Eraff bis en dä Jad vom Tös,
möm Jesich vüraan en et Jemöß.

Dä Birch hät onges vill Freud jemach,
mer han jekrieche un jelach.
Mänech Rad un och mäneche Schlitt,
han mer nie mie janz no Heem jekritt.